

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Paucos in fine vitæ deficere, qui semper antea fuerunt boni.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

dentur, plures trahit fossa occultata. Causa est quòd tam multi non sentiant se tentari, quia malum ad quod trahuntur, bonū esse judicant, & semper consentiunt tentatori. Qui semper in frigore est, nihil frigoris sentit; at qui è calido balneo exit, vel auram etiam horret frigidiorē. Sic pij, & charitate æstuantes, sentiunt quidquid est cōtra Dei charitatem: illi autem, in quibus refrixit charitas, nihili faciunt quidquid demum offendat charitatem. Vbi dæmon sagis stigma suum impressit, nihil dolent, etiamsi ferrum illuc immergatur: ita, qui sunt diaboli, non æstimant diaboli plagas. Primum remedium est tentationis, agnoscere tentationes. Alterum, se ante pugnam exercere. Existimas, miser, te non tentari? Offert tibi orcus Mundum & gloriam eius; offert alta & honores; offert panes, immò carnes in quadragesima, & non tentaris? Deseris DEVM & homines ut conferuas reputationem; juras, peieras, ut decipias lucri causa; & qui inhonestos motus ieiunij frangere deberes, carnem carne pascis, vino irrigas; nec tamen puras te tentari? Nulla dies, nulla hora it sine tentatione, & non sentis te tentari? Certè vltimā horā non eris sine tentatore, tentabit Mundus, tentabit caro, tentabit diabolus, tentabit antiqua consuetudo. Quòd si ergo Theologus tam doctus, tam pius, est superatus, quid tibi in fide tentato continget, qui ita rudis es, ut nec scias, quid sit credendum, nec id legendo, audiendouè discere sustineas? quid tunc facies miser, cū spurcæ suggerentur cogitationes à carne; cū vindicta & odium inimici in mentem venerit? cū diabolus suggererit desperationem; quibus iam non modò non assuescis resistere, sed vtrò annuis? Ah, miser, respisce cum secundo Theologo, ne damneris cum primo.

C A P V T LXIII.

Quare DEVS alios, qui diu benè vixerunt, malè; alios, qui malè vixerunt, bene mori sinat?

I.

CCURRET hīc plerisque cupiditas audiendi, quamobrem nonnulli, qui diu sanctissimè vitam duxerunt, tandem tamen à Dōo permīssi sint labi in graue peccatum,

catum, aut etiam in ipsam desperationem, adeo, vt æternū damnarentur? Nam quidam leguntur, post longam vitæ severissimæ sanctitatem, ex desperatione, etiam in puteos se coniecisse; quidam, Dei amore, viginti, triginta, quadraginta annis, in claustris abditi, se suspendisse: alij aliter seducti optimæ vitæ pessimum colophonem addidisse. Ad quid prodest igitur ab adolescentia jugum Domini portare, aut pondus diei & ætus sustinere? His respondendum est, paucissimos esse, quibus id legitur contigisse, vt post longam pœnitentiam, aut vitæ pietatem, mala morte cursum suum bonum terminârint. Sicut enim malam vitam plerumque mala mors sequitur, & apud Comicum dicitur:

Hi senes, nisi fuissent nihili iam inde ab adolescentia,

Non hodie hoc tantum flagitium facerent canis capitibus.

Plaut. in
Bacchidib.
Epilogo.

Legi, relegi, ait S. Hieronymus, non vidi mala morte mortuum, qui vixerit benè. Et sanè vita ipsa solet esse prælagium mortis. Qualis vita, talis mors frequentissimè. Etsi enim aliqui saltem in fine pœnitentiam agant, & ad diuinam misericordiam recurrant, cum altero latrone Christi; tamen longè sunt pauciores, qui à Deo deficient morituri, cui antea per omnem vitam adhaeserunt. Respondent sibi plerumque morum itus, & exitus: & consuetudo viuendi, paradigma est moriendi. *Qua enim seminauerit homo, hac & metet. Quoniam, qui seminat in carne sua, de carne & metet corruptionem: qui autem seminauerit in spiritu, de spiritu metet vitam æternam. Itaque bonum facientes, non deficiamus, tempore enim suo metemus non deficientes.*

Galat. 6. 8.

Interea non est homo securus à tentationibus totaliter, quàm diu vixerit: quia in nobis est, unde tentamur, ex quo in concupiscentia nati sumus. Vna tentatione, seu tribulatione recedente, alia superuenit, & semper aliquid ad patiendum habebimus, nam bonum felicitatis nostra perdidimus: immò & securitatis bonum in hac vita non habemus. *Quidam in principio conuersionis suæ grauiores tentationes patiuntur; quidam autem in fine.* Itaque vniuersa hæc vita arena est, in quam descendimus, vt in ea, siue ad præmium, siue ad supplicium depugnemus. Omnia nostra negotia sunt, mereri, vel demereri. *Quàm diu in hac carne sumus, ait S. Theodor.*

II.
Thom. de
Kemp. lib. 1.
de limit. c. 13.

S. Theodor.
dorus